

Dr Robert A. Peterson, Teologia Janowa,

Sesja 17, Zbawienie, Wybór

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat teologii Janowej. To jest sesja 17, Zbawienie, Wybór.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat teologii Janowej.

Zanim dokonam przeglądu, pomódlmy się. Łaskawy Ojcze, przychodzimy do Ciebie przez Twojego Syna, naszego Zbawiciela i Pana. Dziękujemy za Twoje słowo, każdą jego część. Dziękujemy za Ewangelię. Dziękujemy za czwartą Ewangelię. Otwórz ją dla nas i otwórz nas na Twojego ducha i działanie w naszym życiu. Modlimy się przez Jezusa Chrystusa, pośrednika. Amen.

Teologia Janowa, do tej pory mówiliśmy o stylu Janowym, strukturze Ewangelii Jana, prologu, treści spójnej z księgą znaków i księgą chwały, a następnie epilogu w rozdziale 21. Cele czwartej Ewangelii, przede wszystkim ewangelizacja, drugorzędny cel odpowiadający pożegnalnym dyskursom i końcowej modlitwie w rozdziale 17 to zbudowanie, a być może jest także trzeci cel apologetyczny.

Powiedzeń Ja jestem jest siedem, ale tylko trzy różne znaczenia, a Jana 14:6 podsumowuje te trzy różne znaczenia. Jezus jest drogą, jedynym Zbawicielem świata. Jest prawdą, objawicielem Boga.

On jest życiem, dawcą życia, tym, który daje życie wieczne wszystkim ludziom Boga, powiedziane inaczej i równie prawdziwie każdemu, kto w Niego wierzy. On jest tym, który to robi; badamy znaki i cuda Jezusa, które mówią o Jego osobie i Jego miejscu w planie Boga. Czas mówi, mój czas jeszcze nie nadszedł.

Potem koniec 12, początek 13, nadszedł czas. Mój czas nadszedł. 17:1 również.

Odpowiedzi na Jezusa są już w prologu, tak jak w wielu innych tematach, dwie odpowiedzi na Jezusa są podane jako negatywne odpowiedzi w 1:10 i 11, a pozytywne odpowiedzi w 12 i 13, i to zarysowuje księgę. 12:37 podsumowuje Księgę Znaków w kategoriach odpowiedzi na Jezusa. Chociaż Jezus uczynił wiele innych znaków w ich obecności, nadal nie uwierzyliby w niego, jak przepowiedział Izajasz, a Jan posuwa się nawet do stwierdzenia, że nie mogli uwierzyć w jego niezdolność do nauczania.

Ale na szczęście cel oświadczenia w Jana 20:30 i 31. Te znaki są napisane, abyście mogli uwierzyć, że Jezus jest Chrystusem, synem Boga, i wierząc, mieć życie wieczne w Jego imieniu. To jest bardziej spełnione, w każdym razie lepiej, w księdze chwały

lub księdze wywyższenia, jak nazywa to Andreas Kostenberger , gdzie uczniowie wierzą w Jezusa, ich wiara jest wzmocniona i wdzięczna.

Jesteśmy wdzięczni za pozytywną odpowiedź. Świadkowie Jezusa zostali już ponownie przedstawieni w prologu, szczególnie Jan Chrzciciel, a następnie w rozdziale piątym, później w ósmym, Jezus jest sądzony, kosmiczny proces, niektórzy nazywają go całym jego życiem. Tak, jest proces pod koniec.

Jan tego nie ignoruje, ale minimalizuje i pokazuje, że Jezus był cały czas sądzony i że Ojciec dał obfite świadectwo swojemu ukochanemu synowi. Sam ojciec daje świadectwo, podobnie jak Jezus. Świadectwo dwóch świadków jest prawdziwe.

Duch daje świadectwo, koniec 15. I uczniowie również. Jan Chrzciciel, Stary Testament, dał mi kategorię innych, jak Samarytanka. Mam ich siedem, i to może być sztuczne, przyznaję.

Obrazy Jezusa. Studiowaliśmy wiele z nich, a także obrazy Jego zbawczego dzieła. Następnie myśleliśmy o Duchu Świętym i jego roli w czwartej ewangelii.

Minimalne, podobne do synoptyków w Księdze Znaków, Księdze Chwały, dynamiczne nauczanie nigdzie indziej w Biblii. Cudowne nauczanie nowego przymierza, nauczanie możliwe dopiero po Pięćdziesiątnicy, kiedy Jezus wylał Ducha Świętego na kościół. Lud Boży, widzieliśmy z siedmiu różnych perspektyw w samej Ewangelii Jana zaniedbany temat.

Jan ma doktrynę kościoła. Miłość Boga jest niesamowita. Teraz, w wyborze i życiu wiecznym, Ojciec przyciąga ludzi do Syna, Syn wskrzesza ich w dniu ostatecznym, a Syn ich zachowuje i nie traci niczego z tego, co dał mu Ojciec.

I kończymy eschatologią, doktryną rzeczy ostatecznych, szczególnie podkreślając już, co Jan rzeczywiście podkreśla, i jeszcze nie. Wybranie. Janowi brakuje słów Pawła o predestynacji lub predestynacji, wyborze.

Ale nie brakuje mu doktryny elekcji, nauczania elekcji. Wspominaliśmy o słowie błąd koncepcyjny wiele razy. Działa on na dwa sposoby.

Jednym z nich jest naleganie, że każde użycie danego słowa zawsze ma to samo znaczenie. To możliwe, ale nie jest to normalne w naszym współczesnym angielskim. A w Biblii zwykle tak nie jest.

Tak więc zgromadzenie często oznacza kościół, lokalny kościół, powszechny kościół u Pawła, tak myślę teraz, ale to było również zgromadzenie Greków spotykających się w Atenach. Kiedy tłum w Efezie był gotowy go pożyć, urzędnik miejski powiedział:

„Spójrz, mamy zgromadzenie, spotykamy się jako ludzie, mamy sądy, zasady i prawa”.

Zachowujemy się jak barbarzyńcy. Jaki jest nasz problem? Słowo zgromadzenie nie oznaczało tam kościoła Bożego, w Jezusie i Duchu Świętym. Oznaczało zgromadzenie ludu Bożego.

Inne nadużycie, inne popełnienie błędu pojęcia słowa, mówi, że musisz mieć hasło lub słowa, aby mieć konkretną koncepcję. Słowa hasła czasami nie tylko nie komunikują nawet koncepcji, ale zazwyczaj nie są całkowicie jednoznaczne — jedno hasło, jedno znaczenie. Ale ta sama koncepcja może być komunikowana na różne sposoby.

Widzieliśmy to w doktrynie kościoła. Jan ani razu nie używa słowa „kościół”. Ale kościół to lud Boży, lud dany przez Ojca Synowi, winorośl, latorośle w winorośli, owce i tak dalej, ci, za których Jezus wysławia, i to w Jego arcykapłańskiej modlitwie w Jana 17.

Więc tutaj nie mamy języka wyboru, do którego jesteśmy przyzwyczajeni od Pawła. Ale mamy doktrynę wyboru. Jan komunikuje tę doktrynę za pomocą trzech obrazów, obrazów i metafor. Teologia biblijna nie tylko śledzi doktryny poprzez biblijną historię w kategoriach stworzenia, upadku, zbawienia, a następnie przywrócenia i spełnienia.

Koncentruje się również na różnych autorach biblijnych i ich głównej Pura. Pracujemy z korpusem Jana jeszcze bardziej wąsko; pracujemy tylko z jego ewangelią. A w korpusie widzimy obrazy, metafory, tematy, motywy i idee. Trzy z nich przekazują doktrynę wybrania: Ojciec daje ludzi Synowi, naprawdę znaczący temat w Jana.

Nie mogę pominąć sześciu miejsc, z których cztery znajdują się w modlitwie arcykapłana. Ta koncepcja Ojca oddającego ludzi Synowi determinuje modlitwę i umieszcza ją w kontekście teologicznym.

Syn wybiera ludzi w sposób wyjątkowy w całym Piśmie Świętym, w Ewangelii Jana 15, wersetach 16 i 19. Jak zauważył Karl Barth i jak zgadza się DA Carson, Jezus jest autorem wyboru.

A potem jest ten motyw wcześniejszej lub wcześniejszej tożsamości tych, którzy są ludem Boga, wybranymi, i tych, którzy nie są ludem Boga, niewybranymi. Ten motyw jest bardziej widoczny, niż myślałem, jak pokazał mi Kostenberger . Wybranie w czwartej ewangelii, Ojciec daje ludzi Synowi; znajdujemy to w rozdziale szóstym.

Jestem chlebem życia, mówi Jezus w Jana 6:35. Kto przychodzi do mnie, nie będzie łaknął. Kto we mnie wierzy, nigdy nie będzie pragnął.

Gdzie przychodzić jest zdefiniowane dla nas jako wiara w Jezusa. Ale Ja wam powiadam, widzieliście mnie , a nie wierzycie. Wszystko to, co daje mi Ojciec , przyjdzie do mnie.

Oto jest. Wszystko, co mi daje Ojciec , przyjdzie do mnie. Powinno być Jana 6:37 i 39.

Mój błąd. Wszystko, co Ojciec mi da, przyjdzie do mnie. Wszyscy wybrani uwierzą we mnie, to jest znaczenie.

A ktokolwiek do mnie przyjdzie, nie wyrzucę. Zachowam, zachowam ich zbawionych. Tak zwane wieczne bezpieczeństwo, myślę, że lepiej nazwać je zachowaniem.

Dlaczego to mówię? Wieczne bezpieczeństwo nie jest wystarczająco dynamiczne. Brzmi to tak, jakby w banku były pieniądze i można żyć, jak się chce. A to nieprawda.

Chociaż nie zamierzam zmieniać terminologii i nazywa się to wytrwałością świętych. Bo zstąpiłem z nieba nie po to, aby pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który mnie posłał, a to jest wola Tego, który mnie posłał, abym niczego nie stracił ze wszystkiego, co mi dał. Znów ten temat.

Jezus dał pewnych ludzi Synowi. Przepraszam, Ojciec dał pewnych ludzi Jezusowi, Synowi 39. Taka jest wola Tego, który mnie posłał, abym niczego nie stracił ze wszystkiego, co mi dał, ale wskrzesił to w dniu ostatecznym. Albowiem taka jest wola Ojca mojego, aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w Niego, miał życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Ojciec daje ludzi synowi. Nigdy nie powiedziano nam, jak ojciec ma tych ludzi. On po prostu ich sobie rości.

On ich po prostu wybiera, więc są jego. W czwartej ewangelii nie ma ani jednej wskazówki, że Ojciec ich wybiera, ponieważ przewiduje, że w niego uwierzą. W rzeczywistości kolejność jest dokładnie odwrotna.

Wszystko , co mi daje Ojciec , przyjdzie do mnie. Wybrani wierzą . Nie wierzą, aby stać się wybranymi.

Wybierają, wierzą, ponieważ Bóg ich wybrał. Teologia systematyczna, jej siła jest jej słabością. Jej siła jest taka, że porządkuje rzeczy.

Pomaga nam zrozumieć. Jego słabością jest to, że porządkuje rzeczy. Pomaga nam.

Więc możesz mówić tylko prawdę i nadal kończyć na komunikowaniu błędu, ponieważ nie komunikujesz uzupełniających prawd, których nie mam w dobrym

stosunku do oryginału. Więc to podkreślenie suwerenności mogłoby zmiażdżyć ludzką odpowiedzialność. Nie robi tego w Ewangelii Jana.

Więc kończysz z pewnego rodzaju paradoksem między absolutną boską suwerennością a prawdziwą ludzką odpowiedzialnością. Mogę użyć wyszukanych słów i powiedzieć, och, to nie jest tylko paradoks. To dynamiczna gra.

I tak jest, ale nadal jest to paradoksalne. Nadal jest poza naszą zdolnością, aby doskonale zrozumieć, ktokolwiek we mnie wierzy. Werset 35 nigdy nie będzie pragnął.

37, wszystkie dary Ojca dla mnie przyjdą do mnie. W 35, przyjście do Jezusa było równoległe do wiary w Jezusa. W każdym razie widzimy ten sam obraz wybrania w 10:29.

Tutaj mamy ludzką odpowiedzialność zawiedzioną i boską suwerenność obejmującą się nawzajem. 10:22 w tym czasie w Jerozolimie odbywało się święto poświęcenia. Była zima, a Jezus przechadzał się w świątyni w kolumnadzie Salomona.

Wtedy Żydzi zgromadzili się wokół niego i rzekli do niego: Jak długo będziesz trzymał nas w niepewności? Jeśli jesteś Chrystusem, powiedz nam otwarcie. Jezus im odpowiedział: Powiedziałem wam, a nie wierzycie, że uważa ich niewiarę za naganną.

Słowa, które czynię w imieniu mojego ojca, dzieła, które czynię w imieniu mojego ojca, świadczą o mnie. Ale wy nie jesteście moimi owcami, ponieważ nie wierzycie, że on tego nie mówi, ale to jest absolutnie prawdziwe. I tak naprawdę, to jest bardziej podkreślone w Jana.

Jeśli policzysz nosy, wiele innych fragmentów mówi tego typu rzeczy, obwiniając ludzi o niewiarę, to mamy tego typu rzeczy. Ale nie wierzysz, bo nie jesteś wśród moich owiec. Niestandardowy burger liczy cztery miejsca, w których to jest prawdą.

Aha, są te notatki. I jeśli Bóg pozwoli, wrócę do tego. Muszę położyć inne rzeczy na stole, zanim porównamy deser i przystawkę.

A tak w ogóle, nie wierzycie, bo nie byliście moimi owcami. Moje owce słuchają mojego głosu. Ja je znam i one idą za mną.

Daję im życie wieczne i nie zginą na wieki. I nikt nie wyrwie ich z mojej ręki. Ojciec mój, który mi je dał, jest większy od wszystkich.

I nikt nie jest w stanie wyrwać ich z ręki Ojca. Ja i Ojciec jedno jesteśmy. Mówiąc o zachowaniu owiec i ich zbawieniu, to jest sedno.

W tym procesie Jezus wspomina opisując ojca, nazywa go tym, który mu je dał, Jezusem. Teologia reformowana jest często krytykowana za rozpoczęcie od jakiegoś filozoficznego założenia o wyborze i odczytanie go w Biblii, a tym samym wyciągnięcie wniosków, że nie można utracić zbawienia. Być może niektórzy tak robią, ale to jest złe.

To błędna metoda teologiczna. Biblia naucza o wyborze. Uczy wielu innych rzeczy.

Robi to w o wiele lepszej równowadze niż hiperkalwinizm. I tutaj, jak powiedziałem, głównym celem nie jest ojciec dający ludziom syna, ale jest to wspomniane, w istocie, jego przypadkowa natura pokazuje, że jest to część wyposażenia Johna. Jest to część jego światopoglądu.

Tak właśnie postrzega życie. I w tym kontekście, tak naprawdę, jak w Rzymianach 8, kto będzie oskarżał wybranych przez Boga? Odpowiedź brzmi: nikt. Bóg jest tym, który usprawiedliwia.

Nie ma wyższego sądu niż jego. Tutaj, wybór, ojciec dający ludzi synowi, jest używany w służbie zachowania świętych przez Boga. To nauka Biblii tutaj.

Ale głównym miejscem, w którym można zobaczyć ten motyw wyboru przekazany przez ojców dających ludzi synowi, bez wątpienia, jest rozdział 17. Och, wielka modlitwa. Kiedy Jezus wypowiedział te słowa, 17:1, podniósł oczy ku niebu i powiedział: Ojcze, nadeszła godzina.

Oto wielkie wypełnienie się słów czasu. Uwielbij swego syna, aby syn uwielbił ciebie. Ponieważ dałeś mu władzę nad wszelkim ciałem, tutaj oznacza całą ludzkość, w jakim celu? Aby dać życie wieczne wszystkim, których mu dałeś.

Są tu dwa okręgi. Syn jest Panem nad wszelkim ciałem. To część planu ojca.

Ojciec dał mu władzę nad każdym człowiekiem w tym celu, aby Syn mógł dać życie wieczne wszystkim wybranym, wszystkim, których Ojciec mu dał. To jest na samym początku modlitwy i przez cały czas mamy tę samą ideę. Po szóste, objawiłem twoje imię ludziom, których mi dałeś ze świata.

Twoje były, a Ty dałeś je mnie, a one zachowały Twoje słowo. 17:9, nie modlę się za świat, werset 8. Wow. Brzmi jak werset 2. Dałeś synowi władzę nad wszystkimi ludźmi, aby mógł dać życie wieczne tym, których mu dałeś.

Tutaj nie modlę się za świat. Oczywiście, czasami byłoby to siłą napędową czwartej ewangelii. Bóg umiłował świat, nie tutaj.

Nie modłę się za świat, ale za tych, których mi dałeś, bo oni są twoi. Werset 9, gdzie wybrani są odrębni od świata. A potem 24, piękny werset pod koniec.

Ojcie, pragnę, aby także ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem, aby oglądali chwałę, którą Mi dałeś, bo umiłowalesz Mnie przed założeniem świata. Jak powiedzieliśmy wcześniej, modli się tą modlitwą z perspektywy, że już zwrócił ją Ojcu. Chce, aby ludzie, których Ojciec Mu dał, wybrani, byli z Nim w obecności Ojca w chwale.

Zbawienie w czwartej ewangelii jest komunikowane najliczniej, najbardziej wybitnie przez temat ojca dającego ludzi synowi. Wielka misyjna modlitwa 17 jest rządzona przez boskie wybranie. Och, jest misyjna.

Nie modłę się tylko za nich, ale za tych, którzy uwierzą we mnie dzięki ich słowu. Werset 20 to modlitwa misyjna, ale modlitwa misyjna opiera się na suwerennej łasce Boga, objawiającej się w ojcu dającym ludzi synowi, wyraźnie powiedziano, że nie wszyscy ludzie. Mówiliśmy o tym kilka razy, ale jest to tak niezwykle i tak zaniedbane.

Powtórę to tutaj, jak należy. Drugi motyw elekcji jest w Jana 15, gdzie Jezus, tylko w całym Piśmie Świętym, tylko tutaj, wyjątkowo tutaj, jest autorem elekcji. Kontekst nie jest elekcją.

Kontekst jest owocny. O, Bóg ma kontrolę. Ojciec jest winogrodnikiem.

Syn jest winoroślą. Jest wypełnieniem Izraela. Jest zastępstwem Izraela.

Dopóki rozumiesz Rzymian 11, dary i powołanie Boga dla Izraela są nieodwołalne. Nie skończył z etnicznymi Izraelitami i być może nie skończył z narodem Izraela. To kwestia dyskusyjna, ale Jezus jest prawdziwym chlebem z nieba.

On jest prawdziwym światłem i prawdziwym krzewem winnym. To nie znaczy, że Izrael był fałszywym poprzednikiem. To znaczy, że Izrael był niekompletny.

Izrael nie wprowadził królestwa. Izrael nie wywiązał się ze swojej odpowiedzialności, by być światłem dla narodów. Izrael nie wywiązał się ze swojej odpowiedzialności, by wydawać dobre owoce w winnicy Boga, Izajasz jako winnica Boga Izajasz 5. Tak więc syn zajmuje miejsce Izraela, a w tym kontekście raz po raz, to odpowiedzialność tych, którzy są w winorośli, to znaczy, którzy są zewnętrznie związani z Jezusem, którzy są Jego ludem przymierza, jeśli wolisz, by w Nim trwać.

Jan raz po raz nigdy dokładnie tego nie definiuje, ale sugeruje to równie mocno, gdy mówi: trwajcie w mojej miłości. Werset 9 : Jak Ojciec umiłował mnie, tak i ja was umiłowalem. Trwajcie w mojej miłości.

Trwanie oznacza kontynuowanie społeczności z Jezusem. Nie oznacza to tylko wzywania Jego imienia lub wyznawania wiary w Niego. Oznacza to kontynuowanie bliskiej relacji z Jezusem, społeczności z Jezusem.

Innymi słowy, jest to obraz zbawienia. A ludzie są odpowiedzialni za trwanie. To jest siła napędowa, ludzka odpowiedzialność.

I ostrzeżenie jest dane. Jeśli tego nie zrobisz, zostaniesz zebrany jak gałęzie podczas jesiennych zbiorów, zgodnie z palestyńską uprawą winorośli w erze pierwszego wieku, i wrzucony do ognia i spalony. Mówimy tu o niebie i piekle.

Więc nie ma akcentu na suwerenność Boga, prawda? Żle. Myślę, że może, nie wiem dlaczego, ale myślę, że może, abyśmy nie zrozumieli źle i nie przesunęli wahadła całkowicie w stronę wolności człowieka i nie pominęli suwerenności Boga, mamy słowo o suwerenności Jezusa. Nie wybrałeś mnie, werset 16 z Jana 15.

Oczywiście, oni wybrali jego. Ostatecznie, ostatecznie, on wybrał ich. Ale ja was wybrałem i przeznaczyłem was, abyście szli i owocowali, i aby owoc wasz trwał.

Aha, za ich owocowaniem kryje się Jego wybór, Jego mianowanie. Można to przetłumaczyć, lub przynajmniej wyjaśnić jako Jego ordynację, porządkowanie rzeczy. Jego ordynowanie ich owocowania.

Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem, abyście szli i owocowali, i aby wasz owoc trwał. Ich ostateczna pewność nie leży w ich trwaniu. Muszą to zrobić.

I charakterystycznie, John nie wspomina o duchowym uzdolnieniu, ale to prawda. To nadejście. Właściwie, nadeszło wcześniej, więc wspominał o tym, ale nie od razu w tym kontekście.

Powtarza, po tym jak powiedział, że świat go nienawidzi i będzie nienawidził jego uczniów, 19. Gdybyście byli ze świata, świat kochałby was jak swoją własność. Ale ponieważ nie jesteście ze świata, jak to wytłumaczymy? Ich wybór, by pójść za Jezusem? No cóż, pewnie.

Ale nie ostatecznie, nie tłumaczysz tego w ten sposób. Ale ponieważ wybrałem cię ze świata, dlatego świat cię nienawidzi. Och, to brzmi jak rozdział szósty.

Czyż nie wybrałem was, dwunastu, a jeden z was jest diabłem? To nie to samo. Tam Judasz jest wliczony, a to mówi o wyborze, by zostać jego uczniami. To jest właśnie kontekst.

Wielu z jego uczniów zawróciło i już za nim nie poszło. Kiedy mówił o jedzeniu jego ciała, piciu jego krwi i jakimś języku predestynacyjnym, to po prostu obraziło jego i ich, i odeszli. Oto wybór, aby nie należeli już do świata, ale należeli do Ojca .

Jezus jest autorem wyboru. Chcesz zobaczyć obszerne omówienie. DA Carson, Divine Sovereignty and Human Responsibility.

Zwróć uwagę na podtytuł: Biblical Perspectives Intention. Jest w tym antynomia, paradoks. To wykracza poza nasze możliwości zrozumienia.

I tak możemy, idąc za przykładem Carsona w książce, o której wspomniałem, najlepsze, co możemy zrobić, to ustalić parametry. Bóg jest absolutnie suwerenny w tym, co się wydarzy. Ludzie są naprawdę odpowiedzialni, a czasami te dwie perspektywy się nakładają.

Bracia Józefa byli winni sprzedania go handlarzowi zdrajców, a mimo to Józef mógł powiedzieć w rozdziałach 45 i 50 Księgi Rodzaju: nie wy przyprowadziliście mnie tutaj do Egiptu, ale Bóg to zrobił. Oczywiście, oni go tutaj przyprowadzili. W ostatecznym rozrachunku nie byli odpowiedzialni.

Bóg odrzucił ich grzech. Nie jest autorem grzechu, ale czasami używa zła dla dobra i to właśnie zrobił. Ty zamierzałeś to dla zła.

Mam te cytaty z Księgi Rodzaju 45 i 50. Nie jestem pewien, który jest który, ale oba tam są. Zamierzałeś to zrobić źle.

Bóg zamierzył to dla dobra. To jest podwójna przyczynowość. To samo wydarzenie było grzechem braci Józefa i było nadrzędną opatrnością prowadzącą do chwały Boga i zachowania, zachowania ludu przymierza, umożliwiając im istnienie i kontynuowanie, ponieważ Bóg ostatecznie wyprowadza ich w wielkim exodusie.

Krzyż Chrystusa jest najwyższym przykładem podwójnej przyczynowości. Według Dziejów Apostolskich 2 i 4, Jezus został ukrzyżowany rękami niegodziwych ludzi, ale uczynili to, co Bóg dla nich przeznaczył. Ludzki grzech, boska suwerenność i opatrność górują nad złem i wydobywają największy akt zła, największe dobro.

I powtórzę, nie możemy w pełni zrozumieć Boga w tym działaniu. Możemy ustalić parametry, absolutną boską suwerenność, prawdziwą ludzką odpowiedzialność, nakładanie się i podwójną przyczynowość; przynajmniej pewne działania są w ten sposób wyjaśnione w Piśmie Świętym, a jest ich więcej. W Księdze Izajasza Asyria jest różgą gniewu Bożego, karzącą północne królestwo, Izrael.

Grzech Izraela, ich nieudana wolność i odpowiedzialność sprowadzają asyryjski sąd. Bóg suwerennie używa Asyrii. Sennacheryb nie powiedział, och, pozwól mi zobaczyć,

Pan mówi, czy ty sobie ze mnie żartujesz? Nie, on bezwzględnie zniszczył północne królestwo.

A potem Bóg mówi, i zamierzam ukarać różgą mojego gniewu. Ta oscylacja, ludzka odpowiedzialność, boska suwerenność, ludzka odpowiedzialność, wykracza poza naszą zdolność zrozumienia. Ale możemy ustalić parametry.

Absolutna boska suwerenność jest prawdziwa, ale my ją anulujemy. Odrzucamy fatalizm. Jaka jest różnica między tą boską absolutną suwerennością a fatalizmem? Różnica polega na tym, że Bóg rzeczywistości, Bóg pism, Bóg opatrności, Bóg odkupienia jest osobą. Ma cechy, można mu zaufać.

Nie jesteśmy na łasce losów Greków. Nie, nie, Bóg jest u steru. Bóg jest u steru, który zawiera przymierze z Izraelem, przyrzekając się swojemu ludowi.

Z drugiej strony istnieje prawdziwa ludzka odpowiedzialność. Ale nie ma tego, co filozofowie nazywają absolutną władzą, przeciwnie. Stworzenie ostatecznie nie udaremni woli stwórcy.

I to doprowadza nas dokładnie do tego punktu. W Ewangelii Jana są trzy obrazy wyboru: ojciec dający ludzi synowi, główny obraz przy wielu okazjach i jego silna obecność w rozdziale 17. Wyjątkowo w rozdziale 15, wersetach 16 i 19, syn jest autorem wyboru.

Trzeci obraz to poprzednia tożsamość ludu Bożego i tych, którzy nie są ludem Bożym, ponieważ najwyraźniej wybierając jednych, Bóg nie wybrał innych. Język Rzymian 9 sprawia, że Bóg stoi w równym stopniu za losem ludzi. Ale tak jak to mówię, miałem błogosławieństwo czytać, słuchać lub czytać myśli mojego starszego kolegi z Covenant Seminary w tamtym czasie, Davida Jonesa, który odszedł, aby być z Panem.

Nie używał mojej terminologii, ale nauczyliśmy dokładnie tego samego. Bóg jest odpowiedzialny za los każdego. On stoi za losem każdego, ale tak robi, mój język jest asymetryczny.

On jest proaktywny w przypadku wybranych. Jeśli chodzi o niewybranych, on jedynie dekretuje, on ustala, on planuje pozwolić im zbierać to, na co zasługują ich grzechy. Są naczyniami gniewu, przygotowanymi z góry na zniszczenie.

To bierne, przygotowane. Jeśli chodzi o naczynia miłosierdzia, Paweł pisze, że święci są naczyniami miłosierdzia, które przygotował z góry dla chwały. To znaczy, że Bóg jest bardziej proaktywny w wyborze swojego ludu.

Ale wybierając, nie wybrał wszystkich. A wybierając niektórych, pominął innych. Jana 17, Ojcie, Ty uczyniłeś Syna Panem nad wszelkim ciałem, aby dał życie wieczne tym, których miałeś i dałeś mu.

Widzimy to i przepraszam, nie przepraszam. To się nazywa podwójne przeznaczenie. Oto kolejny wykres.

Duży krąg to kontrola Boga nad wszystkim, co się wydarzy. Nazywamy to preordynacją. To znaczy, że Bóg z góry coś postanawia.

Wielkie koło. A w tym kręgu jest wiele rzeczy, w tym opatrnościowa kontrola Boga. Jego opatrność jest najświętsza, najmądrzejsza i najpotężniejsza, zachowująca i rządząca wszystkimi jego stworzeniami i wszystkimi ich działaniami.

Katechizm Westminster Shorter odpowiedział na pytanie, czym jest opatrność? Jest to najświętsza, najmądrzejsza i najpotężniejsza rzecz Boga, która zachowuje, utrzymuje, rządzi i kieruje ku swoim celom, wszystkim swoim stworzeniom i wszystkim ich działaniom. Opatrność mieści się w wielkim kręgu przeznaczenia. Ale nas interesuje inny podzbiór w kręgu przeznaczenia, a mianowicie predestynacja.

I ja tego nie wymyśliłem. Czy mogę powiedzieć, że mi się to nie podoba? Nie mogę tego powiedzieć, ponieważ naucza tego Biblia. To nie jest moja ulubiona doktryna, ale naucza jej Paweł.

1 Piotra 2 naucza tego. Paweł naucza tego nie tylko w rozdziale 9, ale na początku rozdziału 11 Rzymian. Jan podaje to w czterech miejscach, jak pokazał mi Kostenberger .

Jana 10:26. Nie wierzcie, bo nie jesteście moimi owcami. Powtórzę to jeszcze raz.

Możesz to zmienić. Nie mówię, że zrobimy to tutaj i zmienimy tekst, ale to jest prawda. Nie jesteście moimi owcami, bo nie wierzcie.

To jest częstsza prawda w czwartej ewangelii. Nie same słowa, ale idea. Ludzie są zgubieni z powodu swojej niewiary.

Podstawowym sposobem mówienia Jana o grzechu jest niewiara, brak wiary w Jezusa lub czasami niewystarczająca wiara w Jezusa. Ale to nie jest to, co mówi tutaj. Nie wierzcie, ponieważ nie jesteście moimi owcami. Moje owce słyszą mój głos. Znam je. Idą za mną.

Daję im życie wieczne i nigdy, przenigdy nie zginą. Oto sedno sprawy. Trzeci motyw wyborczy w Ewangelii Jana to wcześniejsza tożsamość tych, którzy są wybranymi przez Boga i tych, którzy nie są wybranymi.

Nazwę je owcami i kozami. Owce są owcami zanim uwierzą, a w pewnym sensie wierzą, ponieważ są owcami. Oczywiście, drugie, możesz odwrócić stwierdzenie i jest ono prawdziwe w Ewangelii Jana.

Są owcami, ponieważ wierzą. Ale tutaj kurtyna jest podniesiona, a my jesteśmy za kulisami i widzimy plan Boga. Nie idealnie, nie całkowicie, ale prawdziwie.

Moje owce wierzą we mnie. Są mi posłuszne. Daję im życie wieczne.

Będą zbawieni na zawsze. Ostatecznie nie wierzysz, bo nie jesteś moją owcą. O, chłopcze.

Ostatecznie wpędza mnie to w kłopoty. Powody, dla których ludzie są zbawieni. Systematyczne rozważanie teologiczne większe niż Ewangelia Jana.

Ostatecznie ludzie są zbawieni, ponieważ Bóg wybrał ich do zbawienia przed stworzeniem świata. Efezjan 1:4. Ponieważ Bóg dał nam łaskę w Chrystusie Jezusie, 2 Tymoteusza 1, 9, przed wiecznymi wiekami. Wtedy nie istnieliśmy.

Biblia nigdy nie mówi, że Bóg przewidział naszą reakcję i na niej oparł swój wybór. Mówi, że przez swoją suwerenną łaskę wybrał nas do zbawienia. To prawda.

Czyż nie jest prawdą, że ludzie, którzy wierzą w Jezusa, są zbawieni? Oczywiście, że to prawda. Ostatecznym powodem jest wybór nas przez Boga. To nie unieważnia faktu, że musieliśmy uwierzyć w Jezusa.

Nie unieważnia. W rzeczywistości czasami istnieje związek przyczynowo-skutkowy. Wszystkie te są przeznaczone do życia wiecznego.

Dzieje Apostolskie. Straciłem to. Wszyscy przeznaczeni do życia wiecznego uwierzyli.

Dzieje Apostolskie. Ach, Pan jest dobry dla grzeszników. Dzieje Apostolskie 13:48.

Tak wielu, jak zostali wybrani do życia wiecznego, uwierzyło. Tak więc jesteśmy kwestiami wyboru Bożego w wierze. Ostatecznie jesteśmy zbawieni, ponieważ, przede wszystkim, jesteśmy zbawieni, ponieważ uwierzyliśmy w Pana Jezusa Chrystusa.

Teraz to mam. Mam rozkaz, chcę to zrobić. Jesteśmy zbawieni, bo uwierzyliśmy.

Czy to jest ostateczny powód? Czy to prawda? Tak, to prawda. I nic innego, co powiem, tego nie podważa. Czy to jest ostateczny powód? Nie.

Jesteśmy tak popieprzeni. Nie mogliśmy uwierzyć, a Duch Święty otworzył nasze serca. Dał nam nowe życie w tym samym momencie, ale umożliwiając nam wiarę.

Praca Ducha. Czy to jest ostateczny powód? Nie. Duch stosuje swoją pracę tylko dlatego, że Jezus umarł i zmartwychwstał.

Ewangelia nie jest dziełem Ducha. Ewangelia nie jest, jak sądzę. Nie.

Wierzę dzięki działaniu Ducha w ewangelii. Więc bardziej ostatecznym niż moja wiara i Duch otwierający moje serce jest Jezus umierający i zmartwychwstający, aby zbawić grzeszników takich jak ty i ja. Czy to jest ostateczne stwierdzenie? Nie.

Ostateczne stwierdzenie jest takie, że przed założeniem świata Bóg wybrał nas w Chrystusie. Efezjan 1, 4. 2 Tymoteusza 1, 9. Rzymian 9. Nie będę przechodził do wszystkich tych miejsc. Czy którykolwiek z bardziej ostatecznych powodów unieważnia mniej ostateczne powody? Nie, nie unieważnia.

I znowu, to jest trochę tajemnicze. Ale, i teraz zajmę się negatywną stroną. Ludzie są zgubieni, ponieważ umierają w swoich grzechach.

Rzymian 8. Jana 8, wybacz mi, dwa razy. Jana 8:21, i dwa razy w 24. Jana 8:21.

Jana 8:24. Umrzyj w swoim grzechu, umrzyj w swoim grzechu. W tej chwili ludzie są zgubieni, ponieważ nie wierzą w Jezusa.

Czy to jest ostateczny powód? Grzech osobisty. Grzech rzeczywisty. Termin teologiczny.

To jest słuszny powód, jeśli przestudiujesz fragmenty o piekle, ludzie idą do piekła za swoje grzechy. Czy to jest ostateczny powód? Nie. Księga Rodzaju 3 zapisuje, a List do Rzymian 5 wyjaśnia doktrynę grzechu pierworodnego.

Adam był na okresie próbnym dla nas wszystkich. Kiedy upadł, upadliśmy i my. Jego upadek nas uzdolnił, unieruchomił, sprawił, że jesteśmy zepsuci, duchowo skażeni i winni przed Bogiem, niezdolni do uratowania samych siebie.

Ludzie są zgubieni z powodu swojej niewiary. Ludzie są zgubieni z powodu rzeczywistego grzechu, z powodu grzechu pierworodnego. Czy to jest ostateczne stwierdzenie? Nie.

Potykają się o skałę potknięcia i skałę zgorszenia, 1 Piotra 2, bo być może to werset 9. Do tego zostali wyświęceni. Potępienie. Oto mój wykres, ukończony.

Duże koło, preordynacja. W jego obrębie opatrność i wiele innych suwerennych działań Boga. Podzbiór preordynacji.

Podwójne przeznaczenie. Pozytywne przeznaczenie to wybranie. Bóg wybiera dla siebie lud.

Negatywne, że tak powiem, przeznaczenie nazywa się reprobacją. Bóg ominął ludzi, wybierając niektórych; innych nie wybrał. Są naczyniami miłosierdzia przygotowanymi z góry na chwałę, Rzymian 9. Są naczyniami gniewu.

Naczynia miłosierdzia, które przygotował z góry na chwałę, bardziej proaktywne. Są naczyniami gniewu przygotowanymi na zniszczenie. Rzymian 11, na początku, Izrael składa się z wybranych i innych.

Wybrani i odrzuceni. Trzeci obraz wyboru Jana, pozytywnego wyboru, to poprzednia tożsamość ludu Bożego. Widzimy to w Jana 10.

Moje owce wierzą we mnie, słuchają mnie, a ja je strzegę. Widzimy to również w Jana 8, 42, w całym tym pojedynku zapaśniczym między Jezusem a żydowskimi przywódcami. Wiem, że jesteście Żydami.

Wiem, że jesteście potomkami Abrahama, ale nie jesteście jego krewnymi pod względem sposobu, w jaki żyjecie. Nie jesteście prawdziwymi Izraelitami. 8:42, gdyby Bóg był waszym ojcem, kochalibyście mnie.

Są tacy, którzy są dziećmi Boga, nawet zanim uwierzą. Rozumiem, że Biblia mówi, że wierzysz i stajesz się dzieckiem Boga. Uczy również tego antecedenencji lub wcześniejszej tożsamości, i musimy uwzględnić to w szerszym obrazie.

O Boże. Wcześniej zajmowaliśmy się wiarą i widzieliśmy, jak bardzo była widoczna, i potwierdziliśmy rzeczywistość wiary i niewiary. Teraz potwierdzamy, nauczamy o wyborze.

Zobacz, to jest rzeczywistość na tych trzech obrazkach. Ludzie Boga są owcami. Są dziećmi Boga.

Z tego powodu owce wierzą. Z tego powodu dzieci Boże wierzą w Jezusa. Kostenberger pokazuje mi więcej wersetów, które dotyczą potępienia.

Andreas Kostenberger, Teologia Ewangelii Jana i jego listów, strona 459. 8:47 Jana. Kto jest z Boga, słucha słów Bożych.

To jest kolejna pozytywna strona. Kto jest z Boga, słucha słów Boga. Bycie z Boga prowadzi do wiary, prowadzi do wiary w przesłanie o Bogu.

Powodem, dla którego ich nie słyszysz, jest to, że nie jesteś z Boga. Słowo daję. Dobry Bóg komplikuje nam sprawy.

On po prostu tego nie zostawia. Uwierz, a będziesz zbawiony. Nie wierz, a nie będziesz zbawiony.

On daje nam w istocie podwójny predestynarianizm . 10, 25, 26. Widzieliśmy to już wiele razy.

Nie wierzycie, bo nie jesteście moimi owcami. 12. Wrócę do tego.

14, 17. Poproszę Ojca, 14, 16. Da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki – Ducha Świętego, Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, którego świat przyjąć nie może.

Świat nie jest w stanie przyjąć Ducha Prawdy, ponieważ ani Go nie widzi, ani Go nie zna. Natomiast Ty Go znasz. Oto więc ta sprawa potępienia.

8:47. 10:25, 26. 14:17.

I myślę, że Kostenberger ma rację. 12, rozdział 12, 37 do 40. Nie mogli uwierzyć.

Kiedy Jezus powiedział te rzeczy, Jana 12:36, odszedł i ukrył się przed nimi. Powiedział po prostu, że jest światłością świata. John Dodd, CH Dodd, mówi, że jego nagłówek do następnej części jest taki, że światło jest ukryte.

Światło się ukrywa. To przerażające, ale dobre. Kiedy Jezus powiedział te rzeczy, odszedł i ukrył się przed nimi.

Odrzucają światło, a światło się chowa. Chociaż uczynił przed nimi tyle znaków, oni w niego nie uwierzyli. Aby wypełniło się słowo Izajasza przez proroka Izajasza.

Ich niewiara spełnia przepowiednie. Panie, kto uwierzył temu, co usłyszał od nas? Komu objawiło się ramię Pana? Dlatego nie mogli uwierzyć. Bo znów, powiedział Izajasz, zaślepił ich oczy, zatwardził ich serca, aby nie widzieli oczami, nie rozumieli sercem i nie nawrócili się, a Ja bym ich uzdrowił.

Brzmi jak rozdział szósty. To trudne stwierdzenie, ale sola scriptura dla mnie nie oznacza, że w naszej teologii używamy tylko Biblii. Z pewnością odwołujemy się do innych autorytetów, do rozumu, mam nadzieję, że używamy naszego rozumu, a nawet doświadczenia.

Ale wszystko to jest konsekwentnie i świadomie podporządkowane Słowu Bożemu, a Biblia jest naszym ostatecznym autorytetem. Kiedy to zrobimy, poddam się wam i nie uczynię z tego ewangelii. Kocham moich braci i siostry arminian. Naprawdę kocham.

Zachęcam ich do pisania książek promujących ich teologię. Brian Shelton, wielka książka o łasce uprzedzającej. Zobacz, komu ją dedykuje.

Poświęcił ją również bratu arminianinowi, który nauczył go łaski uprzedzającej, umożliwiając mu trzymanie się gospodarza. Tak czy inaczej, wybór w Jana jest podany w tych trzech obrazach. Ojciec daje ludzi synowi.

Syn jest elektorem. Jest autorem wyboru, a istnieje poprzednia lub wcześniejsza tożsamość ludu Bożego, jak również tych, którzy nie są ludem Bożym. W naszym następnym wykładzie przejdziemy do chwalebnego i zbawienego tematu zbawienia postrzeganego jako życie wieczne.

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat teologii Janowej. To jest sesja 17, Zbawienie, Wybór.